

Optimismo en drama de perdedors

Jordi Bordes

Les Antonietes tenen ja una empremta personal inconfusiblement desacomplexada. Van començar defensant un text escrit el 1929 en què els protagonistes eren uns joves: *El mal de joventut* (2009), de Ferdinand Brückner. Més tard, van atacar un text de finals del segle XIX, amb uns personatges madurs com són els de *L'enemic del poble* d'Ibsen (Stockman, 2013). Ara hi tornen amb *L'oncle Vània* de Txèkhov (Vània, 2014). [...] La seva



Vània (Les Antonietes). Foto: David Tarrasón.

postura és radical: si és dolorós el final del pobre Vània i de la seva neboda Sofia, desenganyats de la buidor intel·lectual del professor i trencat el cor en relacions de parella impossible, més trencador és encara plantejar que la peripècia es remunta vint anys abans. El desconsol no arriba en la maduresa pròxima a la vellesa, sinó en plena efervescència. Per contra, el treball de Les Antonietes sobta pel seu entusiasme, és d'un optimisme que s'encomana.

A L'Espai Lliure, només cinc actors pivoten sobre la trama central de l'obra de Txèkhov. Però la seva versatilitat –juguen, puntualment a doblar alguns personatges, amb la complicitat del públic– cobra un aire d'assaig obert. Tot és destapat. Els personatges que no intervenen es mantenen al marge de l'escenari, i donen focus a l'acció.

Centro de
Documentación
Teatral